

Lauren Watt

De bucketlist van mijn hond

Wat ik heb geleerd van mijn heel erg grote hond

ISBN 978-90-225-7704-2
ISBN 978-94-023-0629-3 (e-book)
NUR 402

Oorspronkelijke titel: *Gizelle's Bucket List: My Life with a Very Large Dog*

Vertaling: Nannie de Nijs Bik-Plasman

Omslagontwerp: Sproud

Omslagbeeld: John Arthur Photography

Zetwerk: Elgraphic bv, Vlaardingen

© 2017 Lauren Watt

© 2017 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk,
fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn vader, omdat hij me heeft leren volhouden

Inhoud

Noot van de auteur 9

Proloog 11

Deel I Enchanted

- 1 Een grote pup 17
- 2 Gezusters 31
- 3 Lijstjes maken 45
- 4 Manhattan 55
- 5 Times Scare 69
- 6 Aan het werk 85
- 7 Een vriendje 103
- 8 Het hondenpark 121
- 9 Kreupel 145
- 10 Op pad 161
- 11 De ontdekking 173

Deel II De bucketlist

- 12 De aanlegsteiger 185
- 13 Een hondenverlanglijstje 193
- 14 De blaadjes vallen 205
- 15 Sneeuw 219
- 16 Loslaten 235
- 17 Hardlopen 247

DE BUCKETLIST VAN MIJN HOND

Epiloog: Het met je meedragen 259

Dankwoord 265

Noot van de auteur

Tijdens het schrijven van dit boek heb ik persoonlijke dagboeken geraadpleegd, gesproken met vrienden en familie die in het verhaal voorkomen, en herinneringen opgehaald aan het opgroeien met mijn enorme hond Gizelle. Het boek beslaat ongeveer zeven jaar van mijn leven; ik heb gekozen voor essentiële gebeurtenissen die zich in die tijdspanne hebben afgespeeld, andere gebeurtenissen zijn buiten beschouwing gelaten. Sommige namen en karakteristieken van personen in dit boek zijn veranderd.

Proloog

De wekker van mijn telefoon ging af en ik stak mijn hand uit om hem op sluimeren te zetten. Ik nestelde mijn hoofd weer in het kussen en hij ging opnieuw af. Met één oog nauwelijks open, veegde ik met mijn duim over het schermje. ‘Shit! Shit! Shit!’ Ik sprong uit bed, graaide een joggingshirt uit een berg kleren, schoot mijn hardloopschoenen aan en stormde de deur uit.

Ik rende naar het metrostation aan Astor Place, nam de metro naar Central Park en sprintte naar de registratietent. Buiten adem kwam ik aan, en ik werd begroet door een vrouw met lange rode nagels die me met opgetrokken wenkbrauwen aankeek.

‘Liefje, je bent twintig minuten te laat.’

‘Maar dit is een van mijn kwalificatiewedstrijden voor de marathon van New York. Ik hoef alleen deze nog te lopen. Alstublieft, laat me alstublieft meelopen,’ smeekte ik.

Ze legde haar handen op de plastic bak met rugnummers en perste haar lippen op elkaar. ‘Helaas.’

Ik liep de tent uit en mijn ogen vulden zich met tranen. Niet huilen. Niet huilen. Niet huilen. Niet hier, Lauren. Niet in Central Park. Maar het hielp niet. Zodra ik met mijn ogen knipperde, stroomden de tranen over mijn wangen.

Met mijn blik op de grond gericht liep ik door het park naar Bethesda Fountain, de plek waar Gizelle en ik zo graag naar de roeiboten in de vijver keken. Ze had problemen met haar linkerachterpoot. In mijn gebouw was geen lift en ze moest te veel trappen op, dus hadden vrienden in Maine die in een huis woonden waarin alles gelijkvloers was, aangeboden een paar weken op haar te passen. Dat maakte het voor mij mogelijk om terug naar de stad te gaan en aan het werk te blijven, maar ik voelde me eenzaam in de stad zonder Gizelle. Caitlin en John hadden me verzekerd dat het goed met haar ging en dat ze voldoende rust kreeg. Ze nam zonder problemen haar medicijnen in. Zodra ze weer beter was, zou ze terug naar New York komen... dat was althans wat ik hoopte. Maar ik was er niet zeker van. Als ik aan haar manke poot dacht, werd ik steeds door een gruwelijke angst bevangen.

Ik haalde diep adem en veegde mijn gezicht af met mijn shirt. Oké, Lauren. Je hebt deze wedstrijd gemist, maar dat betekent niet dat je er niet zelf voor kunt gaan. Je kunt je kilometers toch wel lopen. Ik droogde mijn tranen en begon te rennen. Ik racete over de trappen en tussen de iepen door, en stelde me voor dat ik Gizelles reuzenpoten naast me hoorde ploffen zoals altijd het geval was geweest voor ze die stomme manke poot had gekregen. Ik rende verder rond de eendenvijver, om het beeld van Alice in Wonderland heen, en toen het park uit naar Fifth Avenue.

Ik bleef rennen. De hitte van het beton steeg op naar mijn benen. Het zou voor Gizelle vandaag te warm geweest zijn om te rennen, maar dat weerhield me er niet van haar naast me te fantaseren. Als ik mijn ogen dichtdeed kon ik haar poten bijna naast me horen tikken. Steeds sneller rende ik over Fifth Avenue, laveerde tussen het drukke zaterdagse verkeer in Manhattan door en ik voelde me bij elke stap beter.

PROLOOG

Ik ging verder naar Seventh Street, stak Avenue A over en overwoog nog ongeveer drie kilometer te rennen naar de East River Promenade, maar in plaats daarvan stopte ik voor mijn appartementengebouw. Ik zette mijn handen op mijn knieën en pufte uit. Uidademen. Uidademen. Uidademen. Ik pakte mijn telefoon uit mijn sportarmband. Op dat moment zag ik de drie gemiste oproepen. Er was een voicemail ingesproken. Door Caitlin. Ze vroeg of ik haar meteen wilde terugbellen. Het ging over Gizelle.

Buiten adem ging ik de trap naar mijn appartement op.

Misschien belt Caitlin over haar eten of haar medicijnen?

De dierenarts had geregeld dat haar medicijnen bij de apotheek in Kittery konden worden aangevuld. Misschien was het een probleem om ze op te halen. Mijn gezicht was rood van de elf kilometer die ik achter de rug had, ik had mijn hardloopschoenen nog aan en mijn hart ging tekeer. Ik deed de deur naar mijn appartement en Gizelles lege hondenbed open, staarde naar mijn telefoon en probeerde moed te verzamelen om te bellen. Bel nou maar, Lauren. Er is niets aan de hand.

Gizelle was zes jaar eerder op een zomerse dag in Tennessee plotseling in mijn leven verschenen. Voordat ik naar New York verhuisde, voordat ik begon met hardlopen, mijn ouders waren nog bij elkaar. Direct was Gizelle mijn beste vriendin geworden, en veel meer dan dat.

Ik toetste het nummer in.

DEEL I

Enchanted

1

Een grote pup

We bezwoeren onszelf dat we alleen gingen kijken. Mama en ik zaten op de parkeerplaats van de cvs-drogisterij aan Franklin Road. Het was tien uur 's morgens en het was al vochtig in Brentwood, een buitenwijk van Nashville, waar ik ben opgegroeid. We keken uit op een rij bomen en we zaten in de advertenties in *The Tennessean* te neuzen in onze favoriete rubriek: pups.

We hadden die dag niets te zoeken in de puppyrubriek. Thuis hadden we al twee honden, Yoda en Bertha, om nog maar te zwijgen van de massa andere beesten. Bovendien hadden we dat andere onoplosbare probleem in ons gezin waarvan ik betwijfelde of een nieuwe pup het zou kunnen oplossen.

'Labrador?' opperde ik, terwijl ik een hap nam van mijn bagel met alles erop en eraan.

Mama, ook met volle mond, schudde haar hoofd. Ze stak haar duim omhoog. Groter!

'Coonhound?'

'Eh...' Ze dacht erover na. 'Is de coonhound niet de mascotte van de universiteit van Tennessee of iets dergelijks, lieverd?'

Ze had gelijk. De coonhound met zijn lange hangoren en zijn dubbele onderkin was de mascotte van de Vols, het footballteam van de universiteit van Tennessee, waar ik in het najaar als tweedejaars naar zou overstappen. Zou het kopen van de mascotte niet te veel op hielentikken lijken? Onze blikken kruisten elkaar en we glimlachten, we dachten allebei hetzelfde.

Sinds ik deze zomer thuis was gekomen wilde mama 's morgens graag 'samen babbelen', en ze stelde een paar keer per week een ritje naar een Starbucks of Bruegger's voor om

bagels en een of andere mierzoete koffie te halen. We parkeerden ergens op een verlaten parkeerplaats op slechts enkele kilometers afstand van de prima keukentafel in ons eigen huis, zodat we konden ‘praten’. Alleen wij tweetjes.

En meestal bestonden die gesprekjes eruit dat zij zich verontschuldigde en me verzekerde dat alles prima met haar ging. Dan richtte ze haar blik op haar schoot en wachtte op mijn gewoonlijke ‘Het geeft niet. Het is in orde. Ik geloof je.’ Daarna gingen we verder, ook al was het niet in orde en wist ik niet meer wat ik moest geloven.

Mijn moeder was mijn beste vriendin, natuurlijk wilde ik haar geloven. Tot op de dag dat ik mijn middelbareschooldiploma haalde, stopte ze briefjes in mijn lunchtrommeltje (soms zelfs met glitterconfetti), ze vertelde ons dat zeemerminnen echt bestonden en kocht voor mijn zusje Erisy en mij kleren die we niet nodig hadden.

‘Niet tegen papa zeggen,’ fluisterde ze dan met haar zachte, hoge, zangerige stem (de stem die ik van haar had geërfd), voor ze ons snel met boodschappentassen en al naar onze kamers dirigeerde. Ze benaderde alles wat op haar weg kwam alsof het leuk moest zijn, en als ze tegen een aspect van het leven aanliep waarbij helemaal niets leuks te verzinnen was, maakte ze er zelf iets leuks van.

En op deze zaterdagmorgen lichtte mama’s gezicht op van puppykoorts. We zaten in onze geparkeerde auto, maar het voelde alsof we in beweging waren. De beker van mijn frapuccino was beslagen, de radertjes in mama’s hoofd draaiden, ze vroeg zich ongetwijfeld af wat ze kon doen om het gebeurde van gisteravond goed te maken.

Ze keek me aan. ‘Weet je wat ik vandaag wil doen?’ Ze leunde naar me toe en glimlachte. ‘We gaan nog een puppy